

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2015r.,  
sprawy A. F.  
skazanego z art. 280 2 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego  
z dnia 20 listopada 2014 r.  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 5 czerwca 2014 r.,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem 00/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić A. F. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w G. uznał oskarżonego A. F. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. S. nawiązkę w kwocie 5000 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 października 2013 r. do dnia 5

czerwca 2014 r. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego A. F. zarzucając naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony A. F. w dniu 15 maja 1996 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. oraz dwoma innymi mężczyznami przy użyciu nieustalonej broni palnej przemocą doprowadził M. S. do wydania im walizki z zawartością biżuterii, kalkulatora, wagi elektronicznej i pieniędzy w łącznej wartości nie mniejszej niż 58.000 zł.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną i zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, tj.:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji i zaakceptowanie przez sąd odwoławczy wybiórczej, a przez to dowolnej oceny dowodów, dokonanej przez sąd pierwszej instancji;
2. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i 170 § 1 k.p.k., poprzez niezasadne odstępianie od ustalenia miejsca pobytu i bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadków A. G. i A. B. oraz odstępianie od przesłuchania współnika skazanego A. F. z restauracji W. w G.;
3. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, polegające na utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku skazującego w stosunku do A. F.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja obrońcy skazanego A. F. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesienie w niej zarzutów rażącej obrazy przepisów postępowania miało na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji art. 519 k.p.k. oraz przy obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. W istocie zarzuty te są bowiem powtórzeniem zarzutów apelacyjnych i sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, iż powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10, OSNwSK 2010/1/848). Analiza akt sprawy pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Apelacyjny przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i wnikliwy. Sąd nie tylko rozważył wszystkie zarzuty apelacji, ale także poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji, przedstawił tok rozumowania. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlatego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy, nie uchybiając przy tym wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k.

W procedowaniu Sądu Apelacyjnego nie sposób nadto doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu

naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy Sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W omawianym przypadku Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych i zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd a quo. Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację obrońcy skazanego dokonał przy tym ponownej, szczegółowej analizy materiału dowodowego sprawy, nie poprzestał na konstatacji, że podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji. W uzasadnieniu wyroku nie tylko szczegółowo omówił powody dania przezeń wiary zeznaniom świadka M. W. oraz odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, ale również przeanalizował zeznania pozostałych świadków, w tym świadków Z. C., A. B. i A. G. oraz wskazał, które zeznania stanowiły podstawę dokonanych przezeń rozstrzygnięć. Przeprowadzona w tym zakresie analiza jest wbrew twierdzeniom skarżącego logiczna, spójna, konsekwentna i brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby ocena ta miała charakter dowolny. Nie można zasadnie przyjąć, iż Sąd Apelacyjny naruszył zasady określone w art. 7 k.p.k., zaś odmienna i subiektywna ocena dowodów dokonana przez autora kasacji, odnosząca się do czynu przypisanego skazanemu, nie może być procesowo skuteczna.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Przepis ten nie znajduje zastosowania w postępowaniu odwoławczym, ponieważ to nie dowody ujawnione przed sądem II - instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Jako nietrafny należy ocenić także podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia dyspozycji art. 170 § 1 k.p.k. Przepis ten zawiera bowiem powody oddalenia wniosku dowodowego, podczas gdy skarżący w istocie zarzuca niezasadne odstępnie od ustalenia miejsca pobytu i bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadków A. G. i A. B. oraz współnika A. F. z restauracji W. w G. Odczytując treść zarzutu kasacyjnego, w połączeniu z jego uzasadnieniem, stwierdzić tym samym należy, że rzeczywistym zamiarem

skarżącego było zarzucenie obrazy przez Sąd I instancji art. 391 § 1 k.p.k. Nie można jednakże mówić o naruszeniu tego ostatniego przepisu postępowania w sytuacji, gdy sąd, mimo szeregu czynności, nie jest w stanie ustalić miejsca aktualnego pobytu świadka. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przeszkoda w bezpośrednim przesłuchaniu świadka A. G. i A. B. miała charakter trwały i rzeczywisty.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. Przepis ten nakłada na sąd *meriti* obowiązek przeprowadzenia z urzędu dowodów, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - innymi słowy - jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Tym samym sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów, uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia - co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Podzielić przy tym należy stanowisko Sądu odwoławczego, wyrażone w odpowiedzi na zarzut niedokonania przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie danych osobowych i adresu zamieszkania współnika A. F. z restauracji W. w G., że nieuprawnione są oczekiwania oskarżonego, co do tak szeroko pojętego poszukiwania przez sąd dowodów, w sytuacji gdy on sam nie czynił najmniejszych starań, by dowód ten w rzeczywistości został przeprowadzony.

Nietrafny jest również podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. Przepis ten znajduje bowiem zastosowanie dopiero wówczas, gdy niemożliwe jest uwzględnienie zarzutów zawartych w środku odwoławczym. Oznacza to więc, że w sprawie muszą zaistnieć uchybienia, inne niż wskazane w apelacji, waga których powoduje, że utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że nieskorzystanie z tej możliwości przez sąd z urzędu nie stanowi w ogóle naruszenia prawa. Jest ono bowiem wyrazem przekonania sądu o sprawiedliwości wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2003 r., III KKN 129/01, LEX nr 77027). Przy konstruowaniu zarzutów kasacyjnych strona wprawdzie nie traci prawa do podnoszenia zarzutów niewskazanych uprzednio w apelacji, ale w takim

przypadku musi wykazać, że dana kwestia powinna zostać przez sąd odwoławczy uwzględniona z urzędu, z przekroczeniem granic apelacji, np. na podstawie art. 440 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2007 r., III KK 266/06, LEX nr 231953), czego skarżący wnosząc przedmiotową kasację nie uczynił.

Jedynie na marginesie nadmienić należy, co wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że zarzut obrazy art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej. Przepisy te statuują normy o charakterze ogólnym, podczas gdy zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 19/99, LEX nr 51668).

Zasługiwał na uwzględnienie złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu. Znajduje on podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz.U. 2015, poz. 615), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. 2013 r., poz. 461).

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.